

RÄTTELSE: I nummer 5 hade vi en försäkringsgenomgång. Där framgick inte att angivna priser för Agrias räkning är tillfälliga och gäller för gamla försäkringar samt försäkringar som nytecknas till och med 31 mars 2005. Priserna gäller från 1 juni 2004–31 mars 2005. Om bolaget sedan återgår till ordinarie pris för utökad veterinärvårdsersättning höjs premierna fr o m 1 april 2005 med 1 650 kr för hästar i kategori 4–7 i jämförelsen på sid. 56–57, med 975 kr i kategori 8–10, 550 kr i kategori 12, 625 kr i kategori 13–14 samt 900 kr i kategori 15–16.

Häst MAGAZINET

Nr 6/2004, årgång 5

Redaktion:
Skommarvägen 3,
783 50 Gustafs
Tel: 0243-25 39 00
Fax: 0243-24 00 28
info@hastmagazinet.com

Prenumeration:
Camilla Thenn
Tel: 0243-25 39 00
295 kr/helår (åtta nummer). Tillägg i utlandet.
Tel: 0243-25 39 00
info@hastmagazinet.com
Postgiro: 1040-5

Utgivare:
Peak Media AB

Ansvarig utgivare och chefredaktör:
Robert Solin
Tel: 0705-37 96 30
robert@hastmagazinet.com

Faktaredaktör:
AnnaKarin Spjuth-Elvin
Tel: 0243-25 39 00
anna@hastmagazinet.com

VD/annonser/foto:
Per Elvin
Tel: 0243-25 39 00
per@hastmagazinet.com

Fasta medarbetare:
Rolf Gildenlöw, fordon
Eva Eternell Hagen
Andreas Hagen, juridik
Johan Häggberg, islandshäst
Cecilia Müller, foder/bete
Carin Wrangle, forskning

Eftertryck, helt eller delvis, tillåts icke utan utgivarens medgivande. Insänt material ska kunna publiceras elektroniskt. För insänt, ej beställt material, ansvaras ej.

Utgivningar:
Nr 7/2004:
annonsstopp 13/9,
i butik 14/10.
Nr 8/2004:
annonsstopp 29/10,
i butik 25/11.

Form, repro och tryck hos Sörmlands Grafiska Quebecor, Katrineholm. Inlagan tryckt på miljövänligt klorfritt papper.

ISSN 1404-7322

En gordisk knut

Nu har det alltså hänt. Ett dopningsfall inom ridsporten har avslöjats. Det är en västsvensk hoppryttare, vars häst visat två positiva dopningsprov för medicinen Finadyne. Ryttaren tillstår de faktiska omständigheterna: hästen hade medicinen i sig. Vi är inte förvånade, utan har snarare väntat på att detta skulle hända.

Låt oss först och främst slå fast att dopning inte är acceptabelt under några som helst förhållanden – särskilt inom hästsporten. Hästen är vår kamrat och förtjänar den allra bästa omvårdnad och skötsel. Ryttaren är ansvarig och måste så vara. Ruckar man på principen om strikt ansvar är man snart ute i ett moraliskt träsk som kan leda till förödande konsekvenser för både hästar och sporten.

Men – problemet är mer komplicerat än så och skuldfrågan inte alls så enkel som den vid första påseende verkar. Väljer man att tro på ryttaren har den av veterinär ordinerade medicineringen omfattat unghästar och hennes tävlingshäst har fått i sig medicinen av misstag, antingen via foderhanteringen eller genom indirekt kontakt. Omständigheterna i övrigt talar för att så är fallet: tävlingshästen var inte en saluhäst, det är inte en elithäst, samma ryttare har haft den i över fem år och den hade inte nyligen varit skadad. Det finns alltså inga synbara motiv för ryttaren att dopa hästen.

När detta skrivs har disciplinnämnden inte fattat beslut om straff, men det rimliga vore att straffet blir lätt. Dessutom borde man – som ryttaren begärt – låta göra en mängdanalys för att fastställa hur mycket av den förbjudna substansen som fanns hos hästen. Resultatet av en sådan analys är nämligen en indikation på graden av uppsåt hos ryttaren och bör ha påverkan på straffsatsen

Robert Solin
Chefredaktör

alldeles oavsett det faktum att det är en – riktig och strikt – nollgräns för dopningssubstanser.

Som det är nu är endast ryttaren skyldig, men det finns fler aktörer som i vart fall har medverkat till att det gått som det gjort: tilverkaren av medicinen som inte har tillräckliga varningstexter för handhavande och spridningsrisk; den ordinerande veterinären som inte sett till att ryttaren fått nödvändig information om riskerna och slutligen ridsportförbundet. Förbundet har inte ordnat utbildning för ryttare och hästägare i hur man ska hantera riskerna.

Sanningen är den att alla som har hästar kan råka ut för detta. När nu spridningsriskerna med exempelvis Finadyne är så stora räcker det med att ens häst till exempel hamnar bredvid fel häst i en hyrbox på ett evenemang där det inte finns karensregler: din häst kan utan din vetskap få i sig en förbjuden substans. Ännu värre: det finns ingen uppställningssäkerhet vid tävling, än mindre är ridhästar som medicineras satta i karantän. Och det är ett ögonblicksverk för en illasinnad person att till exempel smula ned en tablett i pölen och ge en häst. Blir hästen sedan dopningstestad åker ryttaren dit.

Och lek bara med tanken på att till exempel någon av Malin Baryards hästar skulle få i sig något otillåtet av någon orsak. Det vore en katastrof av otänkbara proportioner för henne själv och hela ridsporten.

Problemet är alltså att ett strikt ansvar måste finnas, medan den som är ansvarig omöjligt kan kontrollera omgivningen och omständigheterna.

Det, kära läsare, är en verklig gordisk knut att lösa!

Trevlig läsning!